



# Smolivecké NOVINY

Měsíčník obcí Budislavice, Dožice, Mladý Smolivec, Radošice a Starý Smolivec

## „Lide Československý! Tvůj odvěký sen se stal skutkem.“

Tato věta zazněla v sobotu 22. září 2018 hned pětkrát a to v každé z našich obcí – nejprve v Dožicích, pak v Budislavicích, následně v Mladém Smolivci, dále ve Starém Smolivci a nakonec v Radošicích. Ve všech našich obcích se totiž konaly oslavy 100. výročí od založení Československa.

Program této akce byl velmi bohatý. Začátek akce proběhl ve 12:00 v Dožicích u pomníku padlých v 1. světové válce. Těsně před začátkem pietní akce si všichni přítomní mohli všimnout nastoupených hasičů, respektive několika zástupců z každého sboru Mladosmoliveckého okrsku, oděných do slavnostních uniforem, pracovních stejnokrojů PS II., ale také zásahových obleků.

Nicméně zpět k průběhu pietní akce. „Domácí“ hasiči (tedy hasiči ze sboru dané obce, ve které jsme se aktuálně nacházeli) položili věnec na pomník padlých v 1. světové válce. Dále zazněla státní hymna. Poté všechny přítomné přivítala starostka obce, paní Eva Kubová a připojila několik slov úvodem a svým povídáním nás přenesla do dob minulých, konkrétně do roku 1918. Dále mluvila o uplynulých 100 letech a životě v tomto období. V její dojemné řeči ji vystřídal místostarosta obce, pan Jan Spour. Ten přítomným nastínil válečnou situaci a stručný výtah ze zápisků, které čerpal z místních kronik jednotlivých obcí. Poté znovu předal slovo paní starostce, která ocenila jednotlivě každý

*Pokračování na straně 3*



Zprávy  
z naší obce

strana 2

Sto let republiky  
a 1. světová  
v našich obcích

strana 4-5

Nejstarší usedlosti  
v Mladém Smolivci

strana 6

Dětský den

strana 8

Konec prázdnin  
s SDH Dožice

strana 9

Základní škola  
Kasejovice

strana 10

Marti TIP,  
jak být FIT

strana 11

Svatováclavský  
tenisový turnaj

strana 12

# Zprávy z naší obce

Zářijové zasedání zastupitelstva se konalo v Budislavicích. Mělo být posledním zasedáním zastupitelů zvolených na období 2014-2018, ale nebylo. Protože se musela ještě schválit smlouva na koupi traktoru, zastupitelé zasedali ještě 1. 10. 2018.

Mezi prvními body se v září v Budislavicích probíralo VŘ na tenisový kurt ve Starém Smolivci. Konečně se do již třetího kola VŘ přihlásila firma A SPORT PRODUKT s.r.o. a tak mohla hodnotící komise hodnotit. Firma splnila všechny požadované podmínky, hodnotící komise jí proto doporučila zhotovitelem kurtu a zastupitelé pak následně schválili. Kurt bude stát 2.600 tis. Kč bez DPH a dokončený bude do konce června 2019. Dalším bodem byla volba předsedícího OS Plzeň-jih, kterým se stal JUDr. František Konvář, byla schválena sbírka na obec Prameny, nejzadluženější obec ČR, byla schválena žádost o připojení domu čp. 3 v Dožicích na veřejný vodovod, žádost na věcný dar na mariáš a tenisový turnaj a byla schválena smlouva o poskytování sociální služby v našich obcích s Městem Nepomuk. Zastupitelé byli informováni o neměnném stavu výsuvného žebříku a o opravě stříkačky PS 12, schválili prodej smolivecké Avie a vzali na vědomí vyjádření majitelky čp. 39 v Mladém Smolivci ke směně a pronájmu pozemků. Na zasedání byly zhodnoceny stavební akce, dotace a nákup investic za rok 2018 a zastupitelé byli seznámeni

s investicemi plánovanými. V závěru zasedání vzali na vědomí zastupitelé některé žádosti našich občanů, o kterých bude rozhodováno až po volbách, z důvodu legislativního procesu. Bylo vydáno souhlasné stanovisko Dušanu Pojerovi se stavbou zemědělského skladu v Dožicích. Byla vybrána firma, která dodá bezpečné branky na hřiště v Dožicích a bylo rozhodnuto o zaměření vodovodů v našich obcích a o zhotovení pasportu hřbitova. Po diskusi, která byla díky účasti občanů na schůzi zajímavá a rozsáhlá, bylo zářijové zasedání ukončeno.

Říjnové zasedání se konalo mimořádně v pondělí a na programu bylo málo bodů. Jedním bodem, kvůli kterému se zasedání konalo, bylo schválení kupní smlouvy na traktor s příslušenstvím, který obec zakoupí od firmy ARBO, spol. s.r.o., IČO 40522172, za cenu 1.138 tis. Kč bez DPH. Poté se řešilo uzavírání dohod na provedení práce se zastupiteli, ale usnesení nebylo přijato. Byla probrána došlá pošta a po krátké diskusi bylo zasedání ukončeno a bylo v tomto složení skutečně poslední.

Děkuji tímto všem občanům, kteří veřejná zasedání navštěvovali a zajímali se o chod obce a o práci zastupitelů a věřím, že jich od nového volebního období bude chodit více.

*Eva Kubová*

## Poděkování paní starostce Evě Kubové a všem členům zastupitelstva Obce Mladý Smolivec

V červenci letošního roku, přibližně po roční odmlce, byla opět otevřena prodejna potravin a spotřebního zboží v Radošicích. Proběhla rada jednání mezi Západočeským konzumním družstvem Plzeň a Obcí Mladý Smolivec, přes veškeré problémy se podařilo odkoupit budovu prodejny a připravit ji znovu k otevření, aby sloužila občanům k účelu, pro co ji vlastně svépomocí stavěli. Trvalo také dlouho, než se našel vedoucí prodejny, i to se nakonec podařilo. Chtěla bych proto za sebe i občany vesničky Radošice poděkovat paní starostce Evě Kubové a všem členům zastupitelstva obce, že je prodejna opět v provozu a budeme věřit, že se udrží i nadále.

*Milada Polanová*

## Významná jubilea v listopadu 2018

Krátká Anna	Mladý Smolivec	60
Kecová Marie	Dožice	65
Hřebejk Zdeněk	Mladý Smolivec	70
Jiroušková Eva	Radošice	71
Šišková Marie	Dožice	71
Košánová Eliška	Dožice	74
Stupková Jiřina	Starý Smolivec	79
Krejčová Marie	Dožice	84
Staňková Marie	Starý Smolivec	91

## Rozloučili jsme se v měsíci září

Karel Hrubeš, Mladý Smolivec  
Božena Mrázová, Radošice



## Přivítali jsme v měsíci září

Sofie Stoklasová, Starý Smolivec



*Pokračování z úvodní strany*

hasičský sbor za jejich obětavost a péči o svou obec. Následně pietní akci pozvolna ukončila a pozvala všechny přítomné na pietní akty do dalších vesnic a dále na odpolední program do Radošic.

Tento akt se opakoval ve všech našich obcích, od 12:35 v Budislavicích, od 13:10 v Mladém Smolivci, od 13:45 ve Starém Smolivci a následně ve 14:20 v Radošicích. Nutno dodat, že každý z pietních aktů se konal vždy u pomníku padlých v 1. světové válce v každé naší obci. Řeč, kterou paní starostka a pan místostarosta pronášeli, byla v každé obci rozdílná, proto bylo velmi zajímavé sledovat všechny pietní akty. Časový harmonogram seděl s přesností na minuty, za což organizátorům akce (Obci Mladý Smolivec) patří velký obdiv.

Po příchodu k radošické hospodě, kde byl naplánován zbytek programu, pro nás již bylo připraveno posezení a velké pohoštění v podobě rautu. Odpolední program pak zpestřila kapela Kudrnáči, která nás od 15:00 v místním sále doprovázela dechovou hudbou v našem veselí. Lehce po 16. hodině začalo představení divadla Orel, které nám odhalilo 30. léta minulého století. Mohli jsme si prohlédnout módu tehdejší doby, zkrátka jsme se stali svědky historie 30. let. Toto představení mělo mezi účastníky veliký ohlas. Po představení opět k poslechu a tanci hrála kapela Kudrnáči až do 19. hodiny.

Od 20:00 se pak konala taneční zábava, kde všechny přítomné příjemně naladila skupina Rhythmic a provedla je celým večerem až k časným ranním hodinám.

Akce se nadmíru vydařila, počasí nám přálo (na to, jakou hlásili zimu, nám svítilo sluníčko, jen ten vítr nás občas pozlobil), jak se říká, bylo dobře objednané. Celkový počet návštěvníků, kteří se zúčastnili části nebo celého programu, byl velký. Jednalo se o krásnou a dojemnou akci, která nás alespoň na chvíli přinutila se zamyslet nad naší minulostí. Věřím, že všem účastníkům se tato událost líbila tak jako mě. Zakončím to slovy: „Tak zase příště, na nějaké akci u nás na Mladosmolivecku.“

*Karolína Černá*

*foto Luděk Blvský*



# Sto let republiky a první světová v našich obcích

První světová válka se zapsala do dějin našich obcí a tak Vám v krátkosti připomeneme, jak dění v této nelehké době zaznamenali naši kronikáři a jak se v jednotlivých obcích oslavoval vznik Československa.

## Dožice

Ani obyvatelům Dožic se nevyhnula mobilizace a mnoho místních muselo narukovat do armády. Byli odvedeni neznámo kam. Ani jejich blízcí nebyli obeznámeni s jejich současným pobytem. Branci sice psali prostřednictvím takzvaných feldpoustek, ale jestliže na nich bylo uvedeno místo pobytu odesílatele, byly odebírány bez dalšího doručení. Zanedlouho po začátku války dorazilo první oznámení o prvních mrtvých a raněných. O zajatých povětšinou žádné zprávy nebyly. Prvním padlým z Dožic byl Michal Marouš z čp. 39. Na začátku nikdo nepředpokládal, že válka potrvá tak dlouho. Jak se zvyšoval počet mrtvých a raněných, byla další a další potřeba doplňovat řady vojáků na frontách a bylo přistupováno k dalšímu a dalšímu vyhlásování odvodů. V posledním vyhlášeném odvodu byli odváděni muži od 18 do 50 let, takže se nezdálo, že byl odveden otec spolu se synem. Postupem času se počet padlých stupňoval a na konci války se v Dožicích zastavil na čísle 14. Byli to tito občané: Josef Sedlák, Jan Sedlák, Václav Marouš, Josef Bláha, Jan Kec, Michal Marouš František Marouš Václav Konvář, Václav Bystrý, Josef Kužel, Jan Šiška, František Kužel, Josef Lukáš a Josef Rodina. Ani místní civilní obyvatelstvo nebylo ušetřeno válečných útrap. Život jim komplikovaly nejen scházející pracovní síly pro polní práce, ale i vzrůstající ceny potravin i ostatního zboží. Byly například nařízeny bezmasé dny. V důsledku nedostatku pracovních sil v polním hospodářství došlo k výraznému snížení výnosů na polích, načež vláda reagovala posíláním válečných zajatců na výpomoc v zemědělství. Byly zavedeny lístky na chléb, cukr, mouku. Podle vládního nařízení směl každý občan týdně spotřebovat pouze 1,47 kilogramu chleba a 1 kilogram mouky. Mouka se mohla ve mlýnech mlít pouze na základě mlecích výkazů. Chtěl-li se hospodář se svou rodinou dosyta najíst, byl nucen obilí i jiné potraviny schovávat ve skryších a skryše neustále měnit, protože se nedalo nikomu věřit a lidé měli strach z udavačů. Spoustu poschovávaných potravin touto cestou podléhalo zkáze. Ke konci války a po jejím ukončení nastala téměř katastrofa v zemědělství. Jednak nebylo dost pracovních sil na obdělávání polí a jednak nebyl odpovídající stav dobytka, tudíž je i nedostatek hnojiva pro rostlinnou výrobu. Byl nedostatek mléka i másla. Lidé byli podvyživení a výsledkem podvýživy se šířila epidemie tuberkulózy. I ceny ošacení vystoupaly do závratné výše. Důsledkem toho všeho dění byly krádeže na polích, v domech a na dráze. Během války začaly ve zbrojním průmyslu scházet kovy, a tak bylo přistoupeno k rekvírování, v první řadě hmoždířů, nádob z mědi a cínu, mosazné kování dveří, a protože potřeba byla stále větší, došlo i na kostelní zvony. V Dožicích museli místní občané přihlížet smutnému obřadu sejmutí zvonu z věže sv. Michaela Archanděla dne 20. prosince 1916. V takové stále se zhoršující situaci se konečně přiblížily poslední dny války a lidé i vojáci na frontě začali počítovat, že se konečně blíží konec. Nadešel 28. říjen 1918 a v Praze za účasti spousty lidí vyhlásil národní výbor samostatnost národa. Když dorazila zpráva o naší samostatnosti i do Dožic, občané uspořádali slavnost ve spolupráci se školou, na níž se slova chopil František Kodl, řídící učitel z Radošic. Byly zpívány národní písně a ozdobena většina domů červeno bílou barvou. Utrpení prožité během války vystřídal nadšení z nově vzniklé republiky.

## Budislavice

Dne 25. 7. 1914 byla vyhlášena mobilizace s platností od příštího dne a do armády Rakousko-Uherska muselo narukovat proti své vůli mnoho mužů, kteří museli doma zanechat své rodiny. Během války se odvody branců několikrát zpřísňovaly a rozšiřovaly o další a další ročníky.

Asi nikdo z odvedených ani jejich blízkých si tehdy nepředstavoval, že na vzdálených frontách například v Itálii, Rusku, Albánii, Srbsku či Makedonii stráví tak dlouhou dobu. Ve většině případů to byly 3 až 4 roky. Z tehdejšího obyvatelstva Budislavic bylo během války odvedeno 57 mužů. Bohužel se třináct z nich domů do své rodné vsi, ke svým rodinám, již nevrátilo, protože našli smrt na bojištích rozestřených po celé Evropě. Připomeňme si jejich jména: Václav Král, Jan Hlavnička, Václav Průcha, Josef Moravec, Václav Raušar, Jan Nachtman, Methoděj Florián, Cyril Florián, Josef Tejc, Karel Kuba, Václav Sloup, František Tupý a Bohumil Skala. Ještě několik měsíců po válce se přeživší vraceli domů, ale někteří bohužel mnohdy s podlomeným zdravím.

Nutno podotknout, že strach o své blízké postupem času vystřídala radost, že Češi po dlouhých tři sta letech získali svou svobodu vznikem mladé republiky. Na počest vzniku naší nové republiky byla 10. listopadu tady v Budislavicích uspořádána slavnost, které se účastnilo spousta nejen zdejších lidí, ale i mnoho lidí z obcí okolních. Ponejvíce však z Mladého Smolivce, Přebudova a Kladrubec náležících sem farností. 10. ledna 1919 byla vysazena lípa svobody mezi školou a kostelem, která vyrostla v bývalé školní zahradě u staré školy v blízkosti čp. 7. A samozřejmě nesmíme zapomenout ani na pomník padlých, který byl před touto lípou slavnostně odhalen dne 19. srpna 1923. Komise pro pořízení pomníku zadala jeho zhotovení panu Hálkovi z Božkova u Plzně, protože jeho návrh byl hodnocen jako nejlepší. Pan Hálek pomník zhotovil za 6.000 Kč a byl uhrazen z čistých výnosů zábav a ze sbírky po obci. Zbývající malou část musela uhradit obec.

## Mladý Smolivec

Tak jako v ostatních obcích, ještě nějakou dobu po oslavách konce první světové války a založení Československa, vítali v Mladém Smolivci své navrátilivší z války, ale bohužel se všem tak nepoštěstilo, a na pomníku, jež tu byl postaven padlým, si můžeme přečíst několik jmen. Jsou to: Bouše Rudolf, Fořt Jan, Jirka Jaroslav, Jirka Kliment, Krch František, Kačena Václav, Malásek Josef, Malásek Jan, Pužej Josef, Pužej Jindřich, Petřík František, Říha Josef, Skuhřavý Karel, Skuhřavý Karel, Spour Josef, Šlajs Antonín a Šlajs František. Tito mladosmolivečtí občané museli položit oběť nejvyšší, a to vlastní život. V místní kronice není kronikářem moc zaznamenáno o dění v obci kolem první světové války, krom několika všeobecných poznámek. Ale sluší se připomenout i jméno zmiňované na místním pomníku, které nepatří do seznamu padlých vojáků ve válce první. Patří k obětem na prahu války druhé. Je to jméno strážmistra Václava Staňka, který byl jednou z 262 obětí, jež položily své životy při obraně naší státní hranice před uzavřením mnichovské dohody.

Václav Staněk se narodil 23. 7. 1912 v čp. 21. Po vychození základní školy v Budislavicích se vyučil tesařem a po absolvování základní vojenské služby se přihlásil k policii. Nejprve sloužil v Praze a v roce 1938 byl převelen do severního pohraničí, aby strážil hranici proti čím dál tím víc silícím výpadům Henlainovců. Dne 25. září 1938 byl postřelen a na následky zranění zemřel. Dne 28. září 2013 byl u příležitosti 75. výročí jeho úmrtí odhalen pomník v Brandově. Původní

pomník byl odhalen 5 června 1921, aby nám naše padlé rodáky připomínal. Avšak v roce 1936 bylo přistoupeno k výstavbě pomníku nového, aniž by kdokoli alespoň tušil, že bude pomník odhalen za velmi dramatických okolností. Byla uspořádána sbírka mezi občany, přispěl hasičský sbor a byly použity výnosy z her místních ochotníků. Dne 29. července byl pomník odhalen legionáři z okolních obcí a posvěcen farářem Františkem Šulcem z Budislavic. Dlouhý proslov vedl pan František Svoboda, řídící učitel ze Sulislavi, který byl místním rodákem. Po slavnosti bylo místním ochotnickým spolkem sehráno představení, při kterém se nešťastnou náhodou zabil teprve dvaadvacetiletý František Šlajs. Do té doby velmi zdařilá akce byla tímto strašným neštěstím okamžitě ukončena.

## Starý Smolivec

Podobně jako v obcích ostatních tak i ve Starém Smolivci po vylepení plakátu na návsí, na kterém bylo tučně vytištěno mobilizace, museli místní muži z vybraných ročníků zanechat své rozdělané práce a prakticky ze dne na den nastoupit do armády. Po prvních odvozech následovaly další a další odvodové vlny a během války se počet odvedených mužů zde ve Starém Smolivci zastavil na čísle 64. Po ukončení války se domů ve zdraví vrátilo 42 z nich, dalších 7 se vrátilo jako invalidé s různými stupni invalidity a bohužel 15 se nevrátilo vůbec. Byli to: Blovský Josef, Benda Karel, Handlík Karel, Hladík Jan, Kabátník Josef, Kuklík Jan, Kabátník Josef, Luhan Josef, Malý Václav, Petřík František, Průcha Václav, Petřík Josef, Tatar Vojtěch, Vaněček František a Vrtiš Josef. Posledně jmenovaný zde po sobě zanechal ženu a pět dětí. Na památku naší samostatnosti byly vysazeny lípy svobody. Slavnost výsadby se konala 11. května 1919 a o rok později, přesně 28. října 1920, při druhém výročí naší samostatnosti byl odhalen pomník padlým vojínům. Pomník zhotovila kamenická firma z Příbrami za 2.900Kč. Na zaplacení nákladů byla uspořádána sbírka mezi občany a chybějící částku doplatil sbor dobrovolných hasičů. Možná si pozornější všimli, že v kronice je patnáct jmen padlých vojáků a na pomníku je jmen šestnáct. Je to kvůli tomu, že je zde uveden Karel Kabátník z čp. 67, který byl oplakán jako padlý a uveden na pomník. Pan Kabátník se nečekaně vrátil počátkem léta 1924 živ a zdrav. Zmiňovanou prodlevu strávil v zajetí. Další zajímavostí pomníku je jméno Rudolfa Krátkého, který jako strážmistr Staněk v obci předešlé, patří k obětem druhé světové války. Rudolf Krátký byl členem rožmitálské odbojové skupiny ve spojení s Gregoriem Iljičem Pimonovičem, který při svém pobytu tady na Smolivecku využíval jeho pohostinnosti. Začátkem roku 1945 začalo gestapo zatýkat jednotlivé členy odbojové skupiny a zřejmě některý z jejich příslušníků při tvrdých gestapáckých výsleších vyrazil jméno pana Krátkého a ten byl 20. 2. 1945 zatčen a uvězněn v Terezíně. V Terezíně byl vyslýchán a bohužel při epidemii tyfu ve věznici onemocněl a 27. 4. 1945, když už se válka blížila ke svému konci, bohužel zemřel. Pan Krátký zemřel ve věku 42 let a doma po něm zůstala žena se čtyřmi dětmi.

## Radošice

V pamětní knize Radošic je dění kolem války zaznamenáno velice podrobně, a proto se pokusím udělat velmi stručný průřez z této doby. V noci z 26. na 27. července 1914 jen málokdo spal, protože byli povoláni záložníci na vojnu. V každém stavení probíhalo loučení jinak, někteří se loučili se svými příbuznými, někteří dávali rady ohledně vedení hospodářství a jiní sepisovali poslední vůli. Ráno 27. července se na návsí sešlo mnoho lidí. Povolání dali své poslední sbohem svým rodičům, láskám, ženám, dětem a dvěma vozy byli odvezeni na nádraží do Nepomuka. V první den z Radošic narukovalo



17 mužů do služeb armády Rakousko-Uherska. V krátké době místní starosta pan Josef Pelák z čp. 14 byl nucen vyhlašovat další a další výzvy k odvodům. Jediní, kteří byli od odvodů ušetřeni, byli právě starostové a radní, alespoň prozatím. Jak válka postupovala, nebyli ušetřeni ani radní, ani starostové. Ledažebny u odvodu prokázali, že jsou pro obec nepostradatelní, ale toto prokazování bylo velmi složité. Během války přišlo mnoho lidí o život a mnoho lidí se z front vrátilo s podlomeným zdravím, ale byli rádi, že přežili. Bohužel toto štěstí nemělo 14 místních obyvatel: Josef Bárta, Václav Bárta, Antonín Blovský, Václav Brejcha, Václav Kačena, František Moravec, Otto Moravec, František Šampalík, Václav Šampalík, František Šourek, Augustýn Tuháček, František Vaněček, Josef Vokurka a Karel Vokurka. Co se týče vztahů mezi obyvatelstvem Radošic v době války, a nejen jejich, protože to podobně probíhalo i ve většině ostatních obcí, je nutno podotknout, že se obec zvláště na začátku války velmi semkla. Lidé si pomáhali a mohli se spolehnout jeden na druhého jako snad nikdy předtím. Nikdo na začátku netušil, že se za čtyři roky války lid tolik změní. Zprvu vzájemnou lásku vystřídal rčení kdo z koho. Lidé se začali bát jeden druhého a věřit se nedalo nikomu. Vláda vybízela obce a správy škol, aby organizovali sbírky teplého prádla, vlny, různého listí, které bylo posíláno na frontu pro vojáky na vaření čaje. I tady v Radošicích se několik takových sbírek ve spolupráci s místní školou uskutečnilo. Samozřejmě této doby byly válečné rekvizice. Ty probíhaly tak, že se do obce dostavili nejčastěji dva úředníci z jiných obcí spolu s několika vojáky a prohledávali stavení jedno po druhém a nadbytečné zásoby jídla a dobytka zabavovali podle spotřební kvóty, která se stále zpříšňovala. Z postižených frontových oblastí byli po celém Česku ubytovávaní uprchlíci, a i tady v Radošicích bylo ubytováno osm dospělých a dvě děti z Itálie. Ubytování byli v bývalé škole čp. 20 a dostávali státní podporu denně 70 haléřů na osobu. Děti navštěvovaly i místní obecnou školu. Později se přestěhovali do Lnář. Po čtyřech letech války nastal konec a byla vyhlášena naše samostatnost. Samozřejmě to byl důvod k oslavě a jako ve většině měst a obcí, tak i tady se konaly oslavy vzniku republiky. Slavnost se konala 10. listopadu 1918 a během ní probíhala sbírka, jejíž výtěžek odevzdal starosta Josef Pelák v Blatné ve prospěch našich legionářů, kteří se vraceli do své vlasti z cizích zemí ještě během roku 1919 a 1920.

Byly rovněž vysazeny lípy svobody. Lip bylo celkem 8 a byly vysazeny na návsí a vedle kapličky. Výsadba se konala 1. května 1919. Pomník místním obětem byl slavnostně odhalen 28. října 1919 a 1. srpna 1926 byla odhalena současná podoba pomníku i se jmény padlých.

Jan Spour

# Nejstarší usedlosti v Mladém Smolivci

Podle číslování domů by se mohlo zdát, že nejstarším objektem ve vesnici je bývalý panský dvůr, dříve číslo 1, nyní bez čísla, jehož vlastníkem je v současnosti Agrochov Kasejovice – Smolivec a.s.

Vůbec ale tomu tak není, nejstaršími domy jsou hospodářství kolem návsi a kolem kapličky svatého Vavřince a mlýn Lomice. První písemný zápis o Mladém Smolivci z roku 1414 se týká přidělení „pustého lánu“ jakémusi Kovytkovi, čili rolníkovi, purkrabím z Kasejovic. Vrchnost z Kasejovic vesnici Mladý Smolivec založila a obec tak zpočátku pod Kasejovice spadala. A byl to tedy selský grunt, o kterém první zápis je. Další nejstarší zápis se týká zřejmě mlýna Lomice z roku 1432, i když v něm jeho jméno nebo poloha není přímo specifikována. Přesné určení Lomice je až v zápisu o mlýnu z roku 1488. Podle historika Mgr. Červenky byl i prvním šlechtickým sídlem v Mladém Smolivci v 16. století

mlýn, nikoliv tedy panský dvůr. První písemná zmínka o panském hospodářském dvoru (nyní ve vlastnictví Agrochov Kasejovice Smolivec a.s.) je až z roku 1626. A až později zde byla postavena i tvrz, která vznikla v jeho sousedství. Je tedy zřejmé, že nikoliv bývalý panský dvůr, ale selské grunty a také mlýn byly ve vesnici osazeny nejdříve. V různých dokumentech se jako první jména v Mladém Smolivci vyskytují např. Jiří Břečka, Mikuláš Švec, Vondra Kříž, anebo ta, která již navazují na dnešní jména „po chalupě“ – Starhoun, Krupka, Halada. První tři uvedená nelze přesně zařadit k dnešním domům, další tři již ano.

Prvním kvalifikovaným soupisem všech hospodářství v Mladém Smolivci byla tak jako i jinde „Berní rula“, tj. soupis hospodářů k přiznání daní z roku 1654. A zde již lze vystopovat návaznost na současná čísla a jména. Můžeme je tedy uvést jako nejstarší usedlosti ve vesnici.

Hospodářství v Berní rula	Nynější majitel podle KN	číslo	Jméno po chalupě
Petr Brejcha	manželé Trhlíkovi	17	U Šišků
Jan Holada	obec Mladý Smolivec	27	U Andresů, u Kaprů
Jan Šipátko	Ing. Jaroslava Kratochvílová	29	U Vodičků
Bartoloměj Starchaně	Alistair a děti Knox-Crawford	24	U Starhounů
Ondřej Výška	Miroslav Zíka	26	U Zíků
Marek Krupka	Anna Krátká	38	U Krupků
Václav Kalátko	Vladislava Nováková	33	U Pavlíků
Jan Štván	Petr Kub	18	U Šuláků
Pavel Pavlovic	Jana Pařízková	23	U Větrů
Karasovský grunt	Alena Rodová	31	U Gustů
Jeroným Mlynář	Jana Arnoštová, Hana Pavlásková	42	V Lomici
Jiřík Krčmář	Milan Skuhravý	41	U Šenkýřů
Martin Holík	manželé Houdkovi	11	U Chalupníků

Originál soupisu prvních osadníků v Mladém Smolivci: vlevo jména z roku 1654, vpravo jména v roce 1675, čísla uvádí počet strychů půdy celkem, obdělávané a neobdělávané půdy.

Mladý Smolivec		celkem	obdělávaná	neobdělávaná
Jakob Brejcha	Jan Brejcha	30	8	8
Jan Holada	Jan Holada	15	4	3
Jan Šipátko	Jan Šipátko	15	5	4
Bartoloměj Starchaně	Bartoloměj Starchaně	34	10	1
Ondřej Výška	Ondřej Výška	30	10	0
Marek Krupka	Marek Krupka	15	5	1
Václav Kalátko	Václav Kalátko	15	3	5
Jan Štván	Jan Štván	4	1	1
Pavel Pavlovic	Pavel Pavlovic	28	0	9
Karasovský grunt	Karasovský grunt	18	7	1
Jeroným Mlynář	Jeroným Mlynář	7	3	2

První očíslování domů je až z roku 1770, domy byly ještě jednou na začátku 19. století kompletně přečíslovány a v pozdější době byla čísla přidělována podle nových staveb. Takže původní řada číslování od panského dvora zprava nahoru a zpět dolů již dávno neplatí. S jednotlivými výše uvedenými usedlostmi se budeme postupně podrobně seznamovat v dalších číslech časopisu.

#### Pramen:

<https://www.mladysmolivec.cz/cs/udalosti-v-obci/kronika-nejstarsich-usedlosti-v-mladem-smolivci/R10-A384/>

Kubová Blažena

# Hasičky z Radošic a Mladého Smolivce nás odjely reprezentovat do Nepomuka

V sobotu 8. 9. 2018 se konalo okresní hasičské cvičení v Nepomuku. Celkem se zde sešlo 16 týmů mužů a 8 týmů žen. Počasí přálo, a tak to vypadalo na hezké sportovní odpoledne.

Náš tým se skládal z hasiček z Radošic a Mladého Smolivce, mezi kterými jsme našli Ivetu Fialovou, Karolínu Šimovou, Aničku Fialovou, Markétu Nachtmanovou, Lídu Voříškovou, Terezu Průchovou, Míšu Skuhrovou a Míšu Šimovou. Všechny holky nás přijely reprezentovat s velkým odhodláním a chutí zvítězit.

Nálada byla skvělá až do doby, kdy se děvčata dozvěděla, že budou začínat jako první. Holky začaly být nervózní, ale všichni jsme je uklidňovali, že jsou šikovné a vše zvládnou. A ejhle, holkám se povedlo zaběhnout štafetu s nejlepším časem. Všichni byli šťastní a nálada se pomalu zase zvedala. Protože soutěžilo hodně týmů, tak vše utíkalo pomalu a celý den byl dlouhý. Holky se dostali na řadu s útokem kolem 14 hodiny. Útok nám už ale moc nevyšel a hasičky dostali pět trestných bodů, což se na konečném skóre odrazilo. Po odběhnutí všech dívek jsme už věděli, že z krásného prvního místa na štafetu se vzápětí stalo poslední místo celkové. Holky byly zklamané a já viděla i menší slzy, ale všichni jsme je uklidňovali, že jsou šikovné a ze všech přítomných hasiček nejkrásnější.

Já musím opravdu říci, že se snažily a odvedly krásný výkon. Do budoucna by určitě neměly věšet hlavu a rozhodně by to měly zkusit příští rok znovu.



## Celkové pořadí:

### Muži:

1. Hradčany
2. Přešín
3. Tojice

### Ženy:

1. Hradčany
2. Dnešice
3. Kramolín

Veronika Kubová

## Po kalíšku dáme, pak si zazpíváme, aneb poslední pouťovka sezóny

Ani v letošním roce nechyběla na konci soupisu pouťových tanečních zábav v okolí pouťovka v Dožicích. Pro letošní rok se konala v sobotu 29. září 2018, jak jinak než v dožické hospodě U Simči. Pořadatelé této zábavy byli (jak jinak) členové SDH Dožice. Také v letošním roce proběhlo zahájení zábavy ve 20:00 hodin.

Úderem 20. hodiny se na sále pohybovali jen přibližně dva lidé a kapela, ovšem s postupem času se sál začal zaplňovat a volná místa doslova mizela před očima. Skupina Fatima, která návštěvníky provázela celým večerem, byla oslabena (co se týče počtu muzikantů), bubeník si prý zlomil ruku, takže to kluci museli zvládnout bez bicích. Hned první písnička se dočkala svých tanečnic, ovšem v jiné věkové kategorii než jsme zvyklí. ☺ Rozbalily to nejmladší účastnice zábavy (z řad školou povinných i mladších). Během chvíle se ale k holkám připojili i dospěláci a zábava začala nabírat ty správné obrátky.

Jak už to u pouťovek bývá zvykem, dívky a ženy chodily ověnčeny růžemi ze střelnice a po pohledu na plný sál bylo zřejmé, že si všichni účastníci tento večer nadmíru užívali. Přibližně ve 23:00 nás čekalo nemilé překvapení, při

tónech Dlažební kostky vypadl proud a celá hospoda se ocitla ve tmě. Všichni jsme z toho byli značně překvapení, ale humor nás neopouštěl. Tato nepříjemnost však byla během chvíle odstraněna a zábava pokračovala vesele dál.

Večer utekl jako mávnutím proutku, najednou tu byla poslední písnička a po jejím doznění sál prostoupilo ticho. Musím říct, že kapela hrála výrazně déle, než jsme zvyklí, ještě ve 3 hodiny se sálem linuly známé vyalovačky. Pro některé byla poslední písnička signálem k následnému odchodu k domovu, jiní se rozhodli v příjemně načatém večeru (a ránu) pokračovat ve výcepu.

Do Dožic si našlo cestu celkem 90 platících, za což pořadatelé akce děkují. Kapela zvládla své početní oslabení s přehledem a pomohla zapsat tuto taneční zábavu na seznam velmi vydařených pouťovek tady v Dožicích. Nezbyvá nic jiného, než se s vámi rozloučit, a to slovy: „Tak zase příště na nějaké tancovače v Dožicích.“

Karolína Černá

# Dětský den aneb konec prázdnin s překvapením

Bez oslavy konce prázdnin už bychom snad ani nemohli naše děti poslat zpátky do lavic. A proto i letos jsme nejen pro ně uspořádali dopoledne plné zábavy a kreativního tvoření. Nově jsme pořádání akce přesunuli na neděli 2.9., jelikož chceme, aby si děti poslední dny prázdnin opravdu užily. Poslední prázdninovou sobotu si tedy děti mohou užít v Dožicích, kde pro ně hasiči každoročně chystají různé aktivity a v neděli se s prázdninami rozloučíme společně s nimi my.

My „školou nepovinní“ jsme se na hřišti sešli už v 8 hodin, abychom vše řádně nazdobili a připravili. Než začali přicházet první návštěvníci, byla stanoviště nachystána. Děti se letos mohli těšit na výrobu voňavých „mejdlyček“, „batikování“ šátků a lukostřelbu. Pro maminky a mladé slečny zde byla vizážistka od Mary Kay, která dobrovolníky nejen krásně nalíčila, ale i poradila s výběrem líčidel a kosmetiky. Ti menší, kteří se ještě o tajemství makeupu nezajímají, si nechali od zkušených malířek (Evy, Vladky, Veroniky a Aleny) namalovat na obličej např. motiv oblíbeného zvířátka. Holčičky vypadaly jako víly a princezny a chlapci si nejvíce oblíbili motiv příšer. Největším letošním překvapením pro děti bylo divadelní představení od souboru Histrio, který k nám přijel až z Plzně, aby nám zahrál skvělou hru „Polévka se vaří“. Ta měla úspěch nejen u dětí, ale i u rodičů a pořadatelů akce.

Divadelní hrou jsme naše zábavné dopoledne odstartovali. Po představení se děti rozprchly k již zmíněným stanovištím. Lukostřelba byla překvapivě oblíbená nejen u chlapců, ale i u tatínků a holčiček. Pánové lukostřelci měli nejen krásné po domácku vyrobené dřevěné luky a šípy, ale i dobové oblečení. Při příchodu dostalo každé dítě bílý šátek, které si mohlo jakkoliv podle vlastní fantazie ozdobit. Měly k dispozici foukací fixy, klasické fixy na textil a také barvy ve sprejích, které u dětí sklidily velký úspěch.

Samozřejmě zde byla i Marťa Korejčková se svými zdravými svačinkami, které v chladném dopoledni přišly vhod. Tentokrát

nám připravila tousty s cizmovou pomazánkou, bagetky s tvarohovou pomazánkou s rajčátkem a mozzarellou. Sladkou tečkou byly připravené kokosové sušenky. Pro větší jedlíky pak byly k obědu připraveny vuřty a klobásy.

Počasí bylo sice chladné, ale našťastí nám přálo a po celou dobu nespada ani kapka. Po poledni se děti, co si již všechno vyzkoušely a nazdobily, začaly rozcházet k domovům za teplem. I letos měla akce úspěch a přišlo okolo 40 dětí, které odcházely s úsměvem na rtech.

Toto krásné dopoledne bychom bez našich sponzorů bohužel nepřipravili, a proto bychom jim chtěli touto cestou poděkovat. Sponzorské dary poskytli: SDH Mladý Smolivec, SDH Starý Smolivec, SDH Budislavice, SK Starý Smolivec, Silo transport a.s., Obec Mladý Smolivec, prodejna Radošice a Myslivecký spolek Stráž.

Těšíme se na všechny i příští rok a doufáme, že se sejdeme alespoň ve stejném počtu.

*Aneta Slavičková*





# Konec prázdnin s SDH Dožice

Poslední prázdninové sobotní odpoledne se v Dožicích neslo v duchu cesty kolem světa. Sbor dobrovolných hasičů Dožice pro děti z našich obcí totiž pravidelně připravuje herní desetiboj spojený s pečením prasátka a příjemným odpoledním posezením pro rodiče ratolestí. Ani letos tomu nebylo jinak, díky nepříliš vydařenému počasí se však většina úkolů a disciplín přesunula do útrob bývalé školy. Celého dne se zúčastnilo okolo 18 dětí, které byly rozděleny do 2 týmů, a to tak aby byly týmy vyrovnané a celé klání tak bylo napínavější.

Skupiny si zvolily své jméno a také svého kapitána. První skupina v čele s Matějem Štěpánkem se neohroženě pojmenovala „Rychlé štítů“, naopak druhá skupina v čele s Natálkou Červenků po delším váhání zvolila název „Nemešla“. Jak se však v průběhu odpoledne ukázalo, názvy týmů zdaleka nepředurčovaly výsledek desetiboje.

Postupně si tedy týmy prošly 10 stanovišti, přičemž se každé z nich vztahovalo k jedné zemi světa. V Austrálii si týmy zaskákaly v pytli po chodbě jako klokani. V Číně si děti vyzkoušely, jak těžké je najít se čínskými hůlkami – zde se děti opravdu snažili, zřejmě i proto, že hůlkami přenášely bonbóny. V Brazílii na týmy čekalo co jiného než branka a míč. Do branky se trefovali i v Kanadě, tentokrát ovšem pukem. Chytání rybiček po celém parketu si

týmy vyzkoušely švédský rybolov. V Rusku pak týmy ověřili svoji hladinku – jejich úkolem totiž bylo co nejrychleji proběhnout slalom, na jeho konci vypít panáka vod(k)y a poté proběhnout slalom zase zpět a předat štafetu dalšímu v pořadí. Svůj mozek týmy prověřily v Anglii, kde jako zdatní „Sherloci“ jmenovali co nejvíce stop a předmětů, které měli možnost krátce zhlédnout na místě činu. Šikovnost dětí byla vyzkoušena v Egyptě, kde stavěly pyramidy z dřevěných kostek, aby to však neměly tak jednoduché, stavěly je poslepu. Svými vědomostmi se mohly děti blýsknout na dalším stanovišti s připravenou křížovkou týkající se Čech, Moravy i Slezska. Poslední zemí, kterou děti navštívily, byla Francie. To ovšem děti nevěděly, protože by jim to mohlo napovědět – jejich úkolem byla totiž rozkrývačka obrázku Eiffelovy věže.

Po absolvování celé cesty kolem světa oběma týmy molo dojit k vyhodnocení jednotlivých úkolů a následnému předání nápověd k závěrečnému úkolu. Jak už bylo na začátku zmíněno, Nemešla svému názvu zdaleka nedostála a zvítězila hned v 6 zemích z 10. Získala tak výhodu většího počtu nápověd oproti Rychlým štítům.

Závěrečným úkolem bylo sesbírat 10 předmětů uvnitř i před hospodou a následně je přiřadit k vlajkám navštívených zemí. Děti se rozprchly do všech koutů a během chvíle nosily předměty určitým způsobem spjaté s procestovanými zeměmi. Kapitáni pak

společně s ostatními z týmu za pomoci nápověd přiřazovali předměty k daným zemím rychlostí blesku a ve velmi napínavém závěru nakonec o malou chvíli zvítězil tým Rychlých štítů.

Členové Rychlých štítů vyhráli a s sebou domů si i odnesli různé společenské a stolní hry a také několik sladkostí a jiných drobností. Poděkování proto patří obci Mladý Smolivec, která na tento den věnovala odměny pro děti. S prázdnou domů neodešla ani Nemešla, která si za svůj výkon odměnu rozhodně zasloužila. Po drobném hašteření a rozbalení balíčků se děti po celém odpoledni přidaly ke svým rodičům a pochutnávaly si na výborném prasátku.

*text a foto:  
Kovaříková Alena*





# Marti TIP, jak být FIT:

## „Příběhy z nutriční poradny:

### Čím větší snaha, tím menší výsledky?“

*V souvislosti s rozhodnutím změnit svoje stravovací návyky, začít cvičit, zhubnout, přibrat, dlouhodobě zlepšit svoje zdraví atp., je krom samotných změn, které k cíli povedou, zapotřebí mít i dostatečnou vůli, motivaci, přesvědčení a odhodlání to dokázat a navozené změny a opatření udržet. Proto obdivuji všechny své klienty, kteří podstoupí ty kroky, že přijdou ke mně do poradny, nastolí změny v jídelníčku, zařadí fyzickou aktivitu, začnou zdravěji nakupovat, vařit atp. S takovým přístupem se lidem dostávají první úspěchy často velmi rychle, ať již mluvíme o hubnutí, nebo o tom, že se lidem zlepšuje zažívání, zdravotní parametry, vylepšuje tělesné složení, zvyšuje kondice...*

*Jak snad ale u všeho, i v mojí poradně existují výjimky, které potvrzují pravidlo. Je totiž hrstka lidí, kteří s čím větší snahou, mají výsledky menší nebo žádné. Jak je možné, že i přes velké odhodlání, změny a snažení se někteří lidé nehubnou nebo nedojdou ke svému vytyčenému cíli? To si v dnešním díle příběhů z nutriční poradny pojdme ukázat na dvou případech klientek – co vše může sehrát roli v tom, jestli se nám podaří dojít k výsledkům (přáním, cílům) či nikoliv...*

Paní Anna a paní Hana jsou moje klientky, které se neznají, mají ale společné to, že obě chtějí zhubnout a používají na to obdobné metody – stravují se podle jídelníčku, jí pravidelně, sportují, připravují si jídlo, zajímá je to, co nakupují, kde nakupují a přesto jedna věc je u nich odlišná a zdá se, že právě tato odlišnost je v jejich rozdílných výsledcích zásadní (nechci porovnávat, kolik která hubne, protože to je nesrovnatelné, chci jen poukázat na princip jednoho stěžejního faktoru, který způsobuje, že Paní Anna hubne velmi efektivně, kdežto paní Hany se kila drží jako klíště). Tím důležitým odlišným aspektem je „stav vnitřní naladěnosti“ neboli jejich pohoda a rozpoložení během týdnů jejich snahy o zhubnutí.

Ani jedna nemá stresovou práci, ani jedna nemá vztahové ani rodinné problémy, avšak rozdíl tu přeci jen je velký – paní Anna na výsledcích nelpí, těší se z každého úbytku, a to i přesto, že začínala s mnoha kilogramy tuku navíc, její přístup k tělu byl i tak víceméně kladný. Oproti tomu paní Hana nenávidí svou současnou postavu a výsledky jsou pro její další běh života zásadní. V hlavě má myšlenku, že AŽ zhubne, tak se „vše“ vyřeší. Všimmyslím to, že se bude mít ráda, nakoupí si dražší oblečení, na kterém teď šetří, bude mít vyšší sebevědomí, bude šťastnější, bude se těšit na dovolené k moři do plavek a tak dále a tak dále. Z toho důvodu je velmi upnutá na striktním dodržení jídelníčku, má obrovské výčitky, když „zhřeší“, převažuje se každé ráno, jestli už ubyl nějaký ten další kilogram, je nervózní, když jí doma někdo z rodiny sní poslední jogurt, protože právě ten jogurt byl ten, který si naplánovala na svačiny a když si má dát něco jiného místo sněženého jogurtu, tak už jí to naruší denní plán jídla. Stejně tak se nervuje, pokud se někde zdrží a nemůže si dát naplánované jídlo a každý večer přemýšlí, jestli jedla a sportovala dostatečně správně.

Kdežto paní Annu nerozhází, když občas z jídelníčku ujede a „zhřeší“, nevádí jí, když se někde zdrží a večeře se jí lehce posune, ráda si zajde i na oběd do restaurace s kolegy z práce, kdy porci sní pouze do pocitu, že je již sytá a pokud má náročný den, nevinní se za to, že si nestihla zajít zaběhat, ale řekne si, že právě dnes si tělo zaslouží klid a relaxaci po hektickém dni. Dokonce se doma ani neváží na osobní váze a čeká s přemýšlením a převážením vždy do

mojí poradny, kde se vídáme v pravidelných měsíčních intervalech, tudíž jí stačí znát její hodnoty 1 x měsíčně.

Myslím, že už dále nemusím pokračovat ve výctu, co je v rámci přístupu u paní Anny a Hany rozdílné, protože přístup obou dvou je velmi patrný. Jedna přistupuje k novému životnímu stylu a opatřením s lehkostí, klidem, bez výčitek a s RADOSTÍ; druhá je v tenzi, tlaku, lpění, plná očekávání a opatření jsou pro ní STRESUJÍCÍ, nikoliv radostná.

Uvědomění na závěr: Co se stane s proudem vody v hadici, pokud hadici v jednom bodě přiškrtnete? Voda nemůže snadno protékat hadicí a proud vody je o dost slabší. Naopak v místě přiškrtnutí se bude voda více kumulovat. Když hadici pustíte, voda opět začne rovnoměrně proudit z hadice ven.

Znáte případy žen, které se dychtivě snaží otěhotnět a nejde jim to a otěhotní, až když se přestanou urputně snažit? Stejně tak, chcete-li po svém partnerovi, aby Vám věnoval/a více času a on/a má neustále mnoho jiných zájmů, které mu brání v tom, aby si Vás více hleděl/a. A až když si začnete více hledět sám/sama sebe, být rád/a i sám/sama se sebou, tak najednou jako mávnutím proutku Vám začne partner věnovat více svoji pozornost a čas? Příklady bychom našli milion, ale závěr a řešení je jediné. Jsou okamžiky, kdy je vhodné šlápnout do pedálů, hodně se činit, být aktivní a zarputilý. Jenže pokud tento přístup nenese kýžený efekt, pak je zapotřebí změna – stále věřit, ale ve snaze a aktivitách ubrat plyn, přesměřovat pozornost, přestat lpět a nechat věci přirozeně plynout, i když je to někdy mnohem mnohem těžší a méně přirozenější, než se hodně snažit a konat. Protože jak se říká: „lano se nesmí tlačit, lano se musí táhnout“. Proto je důležité mít radost z cesty, nejen z výsledků.

Úspěch přijde totiž až ve chvíli, když jste šťastní.

Pěkné dny přeje Bc. Martina Korejčková, DiS.  
nutriční terapeutka  
www.martinakorejckova.cz  
poradna Plzeň a Mladý Smolivec  
t.č.: +420 721 634 113

# Svatováclavský tenisový turnaj mužů

Ve Starém Smolivci se v pátek, 28. 9. 2018, sešlo na hřišti 14 mužů, aby si státní svátek užili po svém. Sestavili sedm dvojic a úderem osmé hodiny začali hrát. Přestože svítilo od rána sluníčko, teplo moc nebylo. Hráči se zahřáli hrou a diváci museli teplým oblečením nebo teplým nápojem. Dvojice byly rozděleny do dvou skupin, ze kterých postoupily první dvě vítězné. Ty pak sehrály semifinálový a finálový zápas. Aby to ostatním dvojicím nebylo líto, i ony si zahrály zápasy o umístění. Po 16 hodině turnaj skončil a hráči byli odměněni drobnými cenami. Sponzorem akce byla Obec Mladý Smolivec, firma LOAP a firma BOSCH.

*Eva Kubová*



## Umístění mužů v turnaji:

1. místo Standa s Pepou
2. místo Filip s Jirkou
3. místo Petr s Jirkou
4. místo Ivan s Marcelem
5. místo Jirka s Martinem
6. místo Honza s Martinem
7. místo Kája s Tomášem



# Radošický poprázdninový zápas

V sobotu 8. září jsme se sešli v podvečer na radošickém hřišti v hospodě u Fialů, abychom zakončili naši prázdninovou fotbalovou sezonu. Na hřišti jsme se scházeli s dětmi každý víkend, kde jsme vždy odehráli zápas, proto nesměla chybět ani naše první dokopná, kdy jsme si opekli s dětmi buřty a naposledy si v letošním roce zahráli. Doufáme, že příští rok se opět sejdeme v hojném počtu a užijeme si to, jako při každém letošním zápase co jsme hráli.

Sportu zdar, nohám klid a zase za rok na hřišti ☺

*Miloslava Vávrová*

